

MIGUEL RÍOS, UN ROQUER DE QUARANTA-CINC ANYS

«És difícil ser originals en el 'pop' espanyol»

Després d'un llarg període sabàtic, Miguel Ríos ha tornat a carregar les bateries. Un disc, 'Mientras el cuerpo aguante', i una gira per tot l'estat espanyol el pròxim estiu l'han posat en l'actualitat. En el camí, èxits i fracassos, per a un professional quasi incombustible, com el roc.

Carles Gàmez

Als seus quaranta-cinc anys, Miguel Ríos continua mantenint una excel·lent forma física. Supervivent de la prehistòria del roc espanyol, el 1962 es presentava amb el nom de Mike Ríos i un Ep de quatre cançons com el «rei del twist hispànic». Vint-i-cinc anys després, Miguel Ríos lluita per conservar el seu lloc al sol, segurament pocs cantants han tingut fracassos tan estrepitosos com ell. Aquests dies, Miguel Ríos presenta el seu nou elapè, *Mientras el cuerpo aguante*, tota una declaració de principis. «Sempre que es juga amb un títol d'aquesta classe —diu Miguel Ríos— un espera fer còmplice el públic amb el joc, almenys jo així ho espere. De tota manera, sense expressar aquestes mateixes paraules, ací està resumida la meua filosofia. Jo faré tot allò que m'agrada mentre pugui».

El 1985 Miguel Ríos presentava la seua gira de concerts, *Rock en el ruedo*, amb un saldo final d'un bon grapat de milions perduts. «Jo crec que vam eixir fora de temporada, començarem a tocar a finals de maig, amb un temps inestable; la gent, d'exàmens. Allò fou sobretot un error d'estratègia, si haguérem eixit al juliol, segurament hauria anat millor. Tot i això, jo estic content d'aquell espectacle. El que passa també és que en aquesta professió et recorden contínuament els fracassos, però ningú recorda els concerts del *Rock de una noche de verano*, amb estadis plens. En aquest país, el públic viu massa pendent de la part negativa».

Miguel Ríos és un professional en la creació d'espectacles multitudinaris. El 1978 organitza *La Noche Roja* amb Tequila, Iceberg, Salvador, etc., per les

VICENTE A. JIMÉNEZ

«En aquesta professió et recorden contínuament els fracassos».

principals capitals espanyoles. Després, els espectacles, Rock and Ríos i El rock de una noche de verano, tots ells plens de gom a gom. Miguel Ríos no oculta el seu suport al Partit Socialista, en aquells moments. «Vaig participar en una campanya electoral, però vaig desmarcar-me amb el referèndum de l'OTAN». Miguel Ríos ha estat un paladí en la defensa de postures antinuclears, ecologistes, d'iniciatives civils i progressistes, a més d'un home que ha sabut conservar la seua vida privada, sense caure en temptacions mercantilistes. «Jo sóc conegut com a cantant i no com a mercader de coses privades. Crec que cal defensar la vida privada de cadascú. Tampoc és que jo haja fet grans esforços per a defensar-la, simplement he dit que no, i els periodistes m'han respectat. Aquell que vol salvaguardar la seua intimitat simplement ha de dir que no; segurament al principi costarà una mica, però després acaben per respectar-te, a més, som majoria els cantants que no especulem amb la nostra vida privada».

Quan acabe la promoció del seu nou disc, Miguel Ríos començarà els preparatius de la seua gira, que el durà per tot l'estat, des del 17 de juny fins al 22 de setembre. «No he estat un cantant de muntatges faraònics. Des del meu punt de vista, dur un escenari gran, un equip de llums adequat, un bon so, no és faraònic, és adequar l'espectacle a l'espai on actues. No és igual tocar en un camp de futbol que en un auditori més reduït. En aquesta gira tocarem sobretot en places de bous, i és clar que duré un gran equip, perquè la gent s'ho passe bé i escolte les cançons». La figura de l'esponsor s'ha fet imprescindible a l'hora de parlar de concerts de roc. «Ara estem més preocupats en el disseny de l'espectacle que pel patrocini comercial. De totes formes, aquesta gira, fora d'alguns llocs en els quals nosaltres som l'empresa, ens estan contractant».

Vint-i-cinc anys enrere

Després de la *tournee* espanyola, Miguel Ríos, com els millors toreros, travessarà l'Atlàntic per iniciar una gira per Mèxic, Veneçuela, Colòmbia i Xile. Llatinoamèrica ha estat un bon receptor de les seues cançons. Fa vint-i-cinc anys, d'aquell continent ens arribava el *rock & roll* de la mà dels mexicans Teen Tops i els cubans Los Llopis. «El roc, això és inqüestionable, és una música creada pels nord-americans, mentre el *pop* és cosa dels britànics. És difícil ser originals en la músi-

ca pop sent espanyol, els originals són aquells que ho han inventat. I això m'ho aplique a mi mateix. En el *rock and roll* els grans creadors han estat els americans, de la mateixa manera que per molts japonesos que vinguen, l'original i creador sempre serà Paco de Lucía. Però això tampoc vol dir que no tinguen valor, que no puguin fer les nostres històries a partir de les nostres propostes. I que al final resulte molt més important entendre què diu Duncan Dhu que una banda anglesa. Hi ha, això no obstant, una excepció que entronca amb aquesta simbiosi *folk-pop* i és la música d'El último de la fila. En aquest sentit, és gent que ha descobert un nou camí per a escapar del mimetisme. De tota manera, en el meu cas, ser original no és un dels llores que més m'agrada que em col·loquen, ni crec tampoc que ho haja buscat en la meua vida».

Miguel Ríos reconeix que «s'ho passa malament gravant», al mateix temps que assenyala que «entre el cantant i el disc s'estableix una relació que no es dóna entre la gent que escolta el disc, i això fa difícil que en quedés descontent. Per exemple, jo escolte el soroll de fons del disc *El ano del cometa*, i sé que ho gravaren en un estudi on havia tocat gent com Otis Redding, i això crea una relació molt especial. Jo sé que hi ha discos millors fets que altres, com també discos que han agradat menys que altres, i és en definitiva el públic qui té l'última paraula. Tot i això, tots els cantants, o almenys en el meu cas, sempre tenim una relació amb els nostres discos afectiva, encara que jo mai pose els meus discos». Amb aquest disc, *Mientras el cuerpo aguante*, Miguel Ríos ha tornat a la seua tasca de compositor, encara que no té pudor de confessar les seues limitacions. «No sóc un compositor prolífic. La veritat és que sempre he compost amb l'aigua al coll, quan no tenia altre remei i havia d'entrar a gravar. En *Mientras el cuerpo aguante* he fet una excepció segurament perquè he tingut temps. Quan jo vaig fer aquells temes com «Vuelvo a Granada» i altres, la meua experiència com a compositor era molt limitada. No negue que m'agradaria ser un excel·lent compositor, però jo crec que sóc cantant abans que autor. Tampoc he produït discos per a altres, segurament perquè això requereix una disciplina que jo no posseesc, és a dir, tenir una gran dosi de paciència i treballar en allò que està de moda, i jo mai he estat un cantant de modes, sinó que he fet les coses com millor sé». □

L'ECLÉCTICA

Prompte
amb vosaltres

CLAU
D
VOLTA

— llibreria - papereria —

— material oficina —

— objectes escriptori —

— jocs —

— belles arts —

— dibuix tècnic —

— distribuïdor per la zona de: —

Letraset®

passeig maragall, 84

telèfon 351 54 02

barcelona